

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Clementia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Allestinationem atque celeritatem, Curforis cognomentum meruit) multa rerum scriptores memoris prodidere. Equorum porro velocitatem in Curuli certamine fulguri comparat Hesiodus Her-
culis Scuto, ubi dicit:

Ἰππὸν δ' ἰππεὶσιν ἴσθης

Ἰκελθὲν ἀπὸ τῆσιν πατρὸς διὸς ἀργόχοιο.

Quem Statius secutus ait:

Illicet, igne Jovis lapsisque citatior Astris,

Et infestius idem Hesiodus de Equis in cursum à Pallade concitatis:

Ἰππὸν δ' ἀμῶδισ πρὸς ἄβρον ἵκελοι πρὸς ἡὲ θυέλλῃ.

Quod proxime accedit ad Papiniani sententiam.

CELEBRITAS. CAP. XXIX.

IN Angurali disciplina fulmen tam in publica quam in privata opera vibratum, atque etiam per
nocturnam imaginem in somniis visum, celebritatem nominis, & magnarum rerum auspicia facit.
Nam Olympiæ Alexandri fulmen per somnium oblatum, futuræ in filio claritatis indicium fuit. Illa
enim prior nocte, qua se viro adjunxit, existimavit facto tonitru in uterum sibi fulmen illabi, ex cu-
jus icu magno excitato incendio, in flammam inde late diffusam abire visum. Quid vero hic memo-
rem Julæ filia Cæsaris monumentum icu fulmine? Quid Euripidis Poetæ Tragici, atque Ly-
curgi sepulchra de caelo tacta? Quid Veliternum murum? Quid Eutimi Picæ, aut Horatii Coclitis,
aut Probi Imperatoris, aut Taciti & Floriani statuas eodem modo affatas? quæque hujusmodi exem-
pla plurima declamatione, quam olim de fulminum significationibus edidimus, explicata sunt:
quorum significata in hanc nominis amplitudinem accepta, tam Aruspicum responsis, quam eventis
postea comprobata reperiuntur.

ELOQUENTIÆ VIS, CAP. XXX.

Quod vero de claris Eloquentiæ viris dictum, ut de Pericle & aliis reperimus apud antiquos, eos
cicere tonitrus, & fulgura dispergere solitos, cum orarent, tanta erat animorum percussio & in-
dicentium sententia motus, tanta verborum autoritas, de sacra dubio procul lectione metapho-
ram sumpserunt. Psalmo enim centesimo supra quartum & trigessimum canitur: *Educit nubes ab extre-
ma terra, fulgurum veritatem in pluviam.* Ubi per nubes viri sancti intelliguntur, per fulgura vero persua-
dendi vis, per pluviam eloquentia: de quo plura alibi, Et quod alibi. David: *Vox, ait, tonitru tui in
viam,* eo hieroglyphico significat Evangelii voces, quæ de caelo divinitus intonaturæ essent, & uni-
versum terrarum orbem (id enim rota est) commoturæ attonitumque reddituræ. Eodem modo
per fulgura verba Christi signari tradit Eucherius, eoque spectare Psalmi dictum: *Et fulgur mul-
tiplicavit, & conturbavit eos,* de Judæorum confusione, qui ei nulla in re unquam resistere potue-
runt. Et Hieronymus primis Hebræorum castris, *Ramesen,* tonitru gaudium interpretatus, divina
verba, & quæ voces sunt in sacris literis, per tonitrum accipi docet, quod cœlitus editæ excipiuntur.
Fulminis vero radii descripti, quæ ipsæ coruscationes sunt, ad ejusdem Evangelii pertinent clarita-
tem & tamam, de quibus Psalmo: *Illuxerunt coruscationes tuæ orbi terrarum.*

CLEMENTIA. CAP. XXXI.

IN Antonini Pii, atque etiam in aliquot Nervæ numis cernere est fulmen in toto collocatum, quod
manifestum & pulchrum admodum est clementiæ signum: arguit enim offendendi potestatem pe-
nes ipsum Imperatorem esse, verum ob ejus clementiam quiescere: quod perinde est atq; illud quod
Apum regem ajunt aculeo quidem præditum esse, verum eum in vulnus numquam exeri. Primam
vero hujus virtutis laudem aetate nostra tulit Julius Medices Princeps noster, qui simul ac bonorum
in eum studiis inclinatis Pont. Max. electus atq; salutatus est, omnium statim, & earum quidem atro-
cissimarum injuriarum oblitus, iis omnibus evestigio pepercit, quos adversarios habuerat iniquissi-
mos, quos hostes totius vitæ cursu perpeffus erat insensibilissimos, quique non bonis tantum & fortunis
ejus, sed & vitæ modis omnibus infidati sapius fuerant. Quare Clementis nomen, ut tantæ mansue-
tudinis pignus perpetuumque monumentum, assumpsit, ita summa totius vitæ moderatione con-
servavit.

A a a a

servavit,

fervavit, req; probavit, ut Christianum demum Pontificem mortales intueri se profiterentur. Sed enim cum nobis de tanti Principis laudibus loqui non liceat, qui ejus auspiciis annos aliquot in hominum luce verfati sumus, negotium aliis relinquemus, eam fuisse nostri Principis clementiam proficilli, ut vel hostes ad eam æternis literarum monumentis celebrandum impulsura sit.

JOANNIS PIERII VALERIANI HIEROGLYPHICORUM

LIBER XLIV.

DE IIS, QUÆ PER SOLEM, LUNAM, ET STELLAS
SIGNIFICANTUR

Ex Sacris Ægyptiorum literis.

AD JOAN. BAPTISTAM MONTANUM.

Scribis, Clarissime vir, vidisse te lemmata quadam me in breve admodum compendium redacta, de Hieroglyphicis, quæ per Stellæ apud Ægyptios sacerdotes, in doctrinarum suarum arcanis habentur: quod ut ad se mitterem Reverendissimus Cardinalis utriusque nostrum alumnus Hippolytus Medices, tantopere flagitavit. Addis insuper, cognovisse te rei istiusmodi argumentum non in ea tantum scheda contineri, sed à me longe copiosius conscriptum. Rogas itaque, ut rei totius Commentarium ad te mitterem. Nam quicquid erat ad figurarum tantummodo formam spectabat, quibus pictor uteretur in Julio illo sidere adornando, cujus celebritatem Hippolytus ipse tanto studio foret. Nimirum video te Montane eruditissime, Leonem ex unguibus æstimare voluisse: at in re me non Leo, sed Musculus continetur, qui se olim apud Mythologos pro Leone ausus est vendicare. Quantulumcumque tamen id sit, quod ego præstare potuerim, officii mei fuit, omni posthabita cunctatione, obsequi viro, tam à primis studiorum nostrorum annis amico, tum etatis totius demum cursu mihi semper admirando tam in Philosophia, quam artis Medicæ peritia, quam etiam in cultioris eruditionis elegantia, seu Græcæ, seu Latinæ quis poseat, politissimo. Accipies igitur Stellarum hieroglyphicæ, prout à me fuerunt interpretata. Sed nosti Stellæ sine Luna desolatæ quodammodo videri. Nam quo ille rerum quæq; suarum semina conspergant, nisi in Lunari orbis partissimum, ut ita dicam, horreum condantur, quæ postmodum illa quasi se questim terris demum indulgeat, aut potius uberrime largiatur? Sed neque Luna neque Stella sine Sole sui compotes esse possunt: quare Sol quoque his adnumerandus, imo anteponendus. Ridebis, scis, non erubescere me, quod ausus sim de Sole, de Stellis apud talem tantumq; virum totius Encyclopædiæ decus & ornamentum verba facere: sed id me consolatur, quod tu, ut hæc ad te darem, iusseris: quare si quid hæc attulerint tædii vel molestiæ, uni tibi qui crabrones irrimis imputato. Utcumq; si leges hæc, quæ sunt per nos in unum veluti corpus hinc inde collecta, opto non ea tantum quæ me longe accuratius legitis, in memoriam tibi reducant, verum etiam te Pierii tibi deditissimi memorem assidue faciant.

DE SOLE. CAP. I.

Cœlestium corporum, quæ die nocteque micant, significationes dicendi, rationi consentaneum esse duximus à Sole ipso dictionem auspicari: quando nisi Sol esset, neque Luna, neque Stellæ ullæ conspicuæ essent, ut doctrina est Astronomorum, & res ipsa indicat. Cum itaque Sol reliqua huiusmodi corpora lumine illustret suo, nostrisque videnda oculis offerat, ab eo, utpote lucis arbitro, initium merito faciemus.

Macrob. l. 1.
c. 2. in Som.
Scip.

DEUS